

Márczi Imre (1946-2024) búcsúztatására jöttünk ma össze, aki családtagunk, rokonunk és barátunk volt.

A gyászjelenésben olvassuk:

„Július 15-én reggel megbékélten elhagyta a testét és visszaindult szellemi otthonába.”

És azóta hitünk szerint meg is érkezett. És a hitvallás folytatódik az értesítőn:

„Odaátról visszalátva minden fájdalomunk, botlásunk, szenvedésünk szükségszerű volt és felfedi értelmét a fény!”

A 78 évhez képest az utazás rövid volt. Bár az idő ott máshogyan halad.

... és se lángpallossal álló kerubok, se bírósági tárgyalóterem, se összevont szemöldökök, se a nagykönyvben lapozó bírák. Csak a béke.

Ülj le Imre! Jól utaztál? Nehéz volt? Látom feltörte a lábadat a cipő és szakadt az inged, szakállas is lettél, és ősz hajú. Ülj le közénk és mesélj!

- Ez nem József Attila?
- De igen, őt is mi inspiráltuk, és mindenkitől ezt kérdezzük, aki ide érkezik

Meséld el milyen volt a háború után születni, élni Fehérváron.

Mesélj a gyerekkorodról, a magányosságról, az olvasásról, a zenéről, hogy mit éreztél akkor, mikor megszólalt kezéd által Bach, Mozart.

Mesélj a kommunizmus fojtogató éveidről, hogy hogyan maradtál nyitott, érdeklődő, nyíltszívű.

Mesélj, hogy milyen volt mikor szüleid nem bölcsész vagy zenei pályát kértek tőled, hanem hogy legyél villamosmérnök, amit sose szeretted.

Mesélj a szerelemről, amit átvittél ide, erre a partra, Ancsáról.

Mesélj a 10 gyerekekről, a nélkülözésről, a pénziányról, a szűkös lakásokról, de mesélj a sok nevetésről, a balatoni nyarakról, a táborokról. És mesélj, hogy tudtad elengedni hozzánk a lányodat.

Mesélj, hogy milyen volt Gyurka bácsival egy fedél alatt élni. Hogy nem nyomott-e meg benneteket elvárásaival és fegyelmező tekintélyével.

- Bocs, hogy félbeszakítalak, de Gyurka bácsi itt van?
- Persze, nagy tekintélye van itt is, és balra a második ajtó a szobája. És Julcsi is vár. Kiment virágot szedni a rétre és még nem ért vissza. Tudod, későbbre vártunk.
- Jó, akkor folytasd!

Mesélj a Bokorról, a szellemi-lelki érlelődésedről, a KIO-elemzésekről, az első közösségedről Jenővel, Ildivel, Zsuzsával.

Mesélj, hogy gondolkodtál, írtál az ökológiáról, az etikáról, a létharmóniáról, hogy a jézusi éthosz útja miért nehéz ebben a világban, ami fogyatkozó reménnyel halad valami kimondhatatlan felé.

Mesélj a közösségről, a sok programról, az általad tartott lelkigyakorlatokról, elmélkedésekről. A sok önzetlen segítségéről munkával, pénzzel, jótanáccsal.

Mesélj a rendszerváltás utáni szellemi pezsgésről, a nyitásról, a kutatásaidról, ahol nem a selymet gombolyítottátok, hanem egy új, a hagyományba ágyazott jövőképet.

Mesélj az öregkorodról, a betegségről, a becsukódó lehetőségekről, az elnehezült szavakról, a testi kiszolgáltatottságról

Meséld el az életedet. Mert egyedül az fontos.

Hogy Imre mit mondhatott, arról a fátylát ebben az megemlékezés-csokorban kicsit fellebbentjük.

35 évet ültem Imre jobbán az Elpidia közösségben. 35 év, évi 10 háromórás találkozó, 1050 óra együtt töltött idő. Átbeszéltem közel 500 témát, felvétel, írás. Láttam apróbetűs jegyzeteidet, élveztem hozzá-
szólásaidban lévő bölcsességet és tudást. És a reményt, hogy élhetünk gyönyörűen. Így a közösség
nevében is egy verssel búcsúzom:

Szabó Magda – Búcsúzás

Azt hiszed drágám, az a régi dallam
elnémulhat? Többé nem énekel?
Szerettelek. Szerettél. Áll a két szó,
Nincs hatalom, mivel ne bírna el.

Kettőnk testéből két szép fa eredt.
Ők mindketten megjegyezték a dalt.
Nem szállt tova, mint langyos fellegek,
s ajkaikon aratnak diadalt.

Most semmi sem fáj. Úszom hús habok
közt.

Víz sodra enyhít. Jó itt. Ne sirass!
Fiaim, rátok nézek holdsugárból,
s nevetek, ha köröz a réti sas.
Amíg szerettek, akárhol kerestek,
én ott leszek: megleltek, így ígérem,
bűvár vagyok, elbújtam bú elől,
s nevetésem felcseng, mint egy érem.
Amíg szerettek, ahányszor kerestek
szólítottok, annyiszor nézek vissza,
felelek is az állatok szavával,
a sose múló szeretet szavával,
míg érintésem könnyetek felissza.

Olyan nehéz még nélkületek élnem,
nem ízlelni édeset meg keserűt.
De ott leszek a házban. Láttok engem?
Én szólok, ha a tücsök hegedül.

Garay Bandi

[*Garay András* megemlékezése elhangzott 2024. augusztus 4-én,
Márczi Imre búcsúztatóján a városmajori Kistemplomban.]

